



Tot zover de Horizon reikt en wat me bezighoudt

Na meer dan twee maanden Arabisch leren, ben ik begonnen met de Koerdische taal te leren. Zoals ik al eerder schreef trek ik veel op met de Koerdische gemeenschap hier. Daardoor zijn de plannen wat gewijzigd. Onder andere dat ik niet met het trainingsprogramma van Horizon ben begonnen maar verder aansluiting heb gevonden met activiteiten van de Koerdische kerk. En daarbij hoort ook de taal leren. Het is wel een beetje eigenaardig om in een land te zijn waar de hoofdtal Arabisch is en ondertussen Koerdisch te leren. Veel Libanezen vinden het maar niks. Maar met mijn steenkolen Arabisch kan ik ieder geval mijn weg vinden op straat en in de winkel een gesprekje aanknopen.



Vorige week logeerde ik bij een Koerdisch gezin dat uit het Syrische Afrin komt, waar sinds januari veel gevochten wordt. Dit gezin woont al een aantal jaar in Beirut zoals veel Koerdische Syriërs uit Afrin. De meesten hebben nog veel vrienden en familie daar. Tot voor kort werd er in die regio nog niet gevochten en waren er juist veel gezinnen die zich daar in de dorpen terugtrokken omdat het leven in Aleppo erg onveilig was. Dat dit gebied nu zo bestookt wordt is heel triest en maakt de situatie heel hopeloos. De logeer partij heeft in ieder geval opgeleverd dat we een hechtere relatie hebben gekregen en ik meer leer begrijpen hoe hun leven er aan toe gaat.

Op andere gedachten gezet!?

Hetgeen wat wordt omschreven in Romeinen 12:2 houdt me wel bezig deze maand. Word niet gelijkvormig aan de wereld. Je moet jezelf niet aanpassen aan deze wereld maar veranderen door je gedachten te vernieuwen om zo te ontdekken wat God van je wil en wat goed is, en wat perfect en volmaakt is in Gods ogen. Dat ik niet wil worden zoals de wereld om me heen, is voor mij wel duidelijk. Op het moment ga ik door een grote cultuurshock heen en transitie dat betekent dat je je aan het aanpassen bent aan alle veranderingen. Ik ga steeds meer begrijpen van de Libanese cultuur en van o.a. organisaties, kerken en etnische groepen zoals de Koerden, en allerlei mensen waar ik mee omga.

De cultuur om me heen is veel op zichzelf gericht, er wordt geleefd vanuit angst om bijvoorbeeld gebrek aan financiën, goede connecties, gezichtsverlies etc. Vaak erger ik me aan dingen die ik om me heen zie en die me soms wanhopig maken. Hierdoor wil ik me echter niet laten leiden. In dezelfde Romeinen brief staat ook, dat het geloof de maatstaf is om je gedachten op af te stemmen. Welke maatstaf hou ik aan? Het is een keuze elke dag opnieuw.

Een weg van lange adem

Ik vertrok naar Libanon met een passie om vrouwen en kinderen te helpen. Wat is daar nog van over en hoe ga ik verder? Waar ben ik naar onderweg? Er zijn veel vragen die me bezighouden maar het verlangen is er nog steeds en het groeit. Ook realiseer ik me heel goed dat de weg die ik nu bewandel een voorbereiding is op wat komen gaat. Nu ik het schrijf, kijk ik even uit het raam en zie ik hoog in de lucht een groot ballonnen hart voorbij waaien maar het landt niet. Dat is eigenlijk met mijn verlangen ook zo, ik heb nog niet voldoende vaste grond om te landen.

Yezidi/Yedidi

Voordat ik naar Libanon vertrok, deed ik al langere tijd voorbede voor vrouwen en kinderen van de Yezidi gemeenschap. Zij zijn een etnische groep binnen de Koerdische bevolking die heel erg hebben geleden onder IS. In 2014 en de jaren erna heeft IS veel Yezidi vrouwen en meisjes en kinderen gevangen genomen en ingezet als sexslaven en kindsoldaten.

Ik had deze groep al op mijn hart, maar toch ben ik in gehoorzaamheid vertrokken naar Libanon niet wetende waar het mij zou brengen. Ik had al wel geprobeerd contact te leggen met een project in Dohuk in Koerdistan die vrouwen en kinderen opvangen die bevrijd zijn van IS.

De eerste dag dat ik in Beiroet kwam in november, na mijn omzwerving in Tyrus, ontmoette ik een vrouw in het gastenverblijf. Deze vrouw was samen met een groep van zes mensen zich aan het voorbereiden om naar precies dit project te gaan in Koerdistan. Helaas is hun reis

toen geannuleerd omdat het niet veilig was om te reizen.

Ondertussen heb ik wel contact kunnen hebben met de leider van het project en heb ook de uitnodiging gekregen om te komen. Maar ik wil niet op de zaken vooruit lopen en echt Gods tijd afwachten en zijn pad bewandelen i.p.v. alleen maar mijn hart volgen. Het is al geweldig om andere mensen te leren kennen die voor dezelfde groep vrouwen en kinderen bidden. Ik geloof dat God de levens van deze mensen wil veranderen en vernieuwen. Dat ze niet langer alleen maar Yezidi worden genoemd (dat betekent dat ze aanhanger zijn van hun specifieke geloof) maar God noemt ze Yedidi, dat betekent Mijn geliefde. Ze zijn geliefd door God.



De Koerdische taal die ik nu leer, komt overeen met de taal die deze specifieke Yezidi groep spreekt. Mijn leraar en zijn gezin komen uit hetzelfde gebied. Hij begrijpt ook mijn motivatie om de taal te leren en is vol enthousiasme begonnen om les te geven. Hij slaat geen dag over om me les te geven. En daarmee is hij in deze cultuur echt een uitzondering om zo vast te houden aan deze regelmaat. Deze week is hij begonnen om me een gebed te leren in het Koerdisch. Elke dag oefenen we een stukje. Vervolgens maakt hij een opname als ik het voorlees en stuurt het door aan zijn familie.

Het mag dan voor wereldse begrippen heel onlogisch zijn om in Libanon te zijn en een taal te leren die hier niet veel gesproken wordt. Maar ik ben heel dankbaar dat ik in een relatief veilig en rustig gebied me mag voorbereiden op wat komen gaat.

Bidden jullie mee want jullie gebed is krachtig en ik geloof dat het zijn uitwerking niet zal missen.

Liefs,

Arianne Willeboer



Financiële situatie

Ik ben heel blij met de giften die ik maandelijks ontvang van mensen die me ondersteunen. Helaas is dit nog ontoereikend om mijn kosten te dekken. Daarom wil ik bij dezen een oproep doen voor financiële steun. Om de kosten van: huur, levensonderhoud, reiskosten, taalles en verzekering te dekken heb ik minimaal een bedrag van 700 euro per maand nodig. Op dit moment kom ik nog 300 euro tekort per maand. Ik heb geen steun vanuit kerk of organisatie. Dat betekent ook dat ik van mijn giften niets hoeft af te dragen aan een instantie. Je kunt je gift over maken op NL44 RABO 0354 936 425 t.n.v. Stichting Redding en Herstel, Reeuwijk, met de omschrijving: Project Moqimi. Mijn informatie staat nu ook online via [New Waves](#) projecten op de website van Stichting Redding en Herstel.

Whatsapp updates

Via Whatsapp probeer ik elke week een update te plaatsen van het reilen en zeilen hier in Beirut. Meestal deel ik een hoogtepunt of juist dieptepunt en specifieke gebedspunten. Als je interesse hebt om meer van mijn belevenissen te lezen, kun je me een berichtje sturen via whatsapp: +31626445378.

Wil je me bemoedigen of wat vragen, schrijf me of bel me, mijn gegevens staan hieronder. Wees voorzichtig met politiek gevoelige onderwerpen, oa. de zuiderburen van Libanon.

Nieuwsbrief van Arianne Willeboer

Email: sterkstemeid@gmail.com

Mobiel +96170731932

Whatsapp +31626445378

Skype: arianne1985

Bankgegevens Stichting Redding en Herstel te Reeuwijk, NL44RABO0354936425 Project Moqimi